

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALSNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- o **Friss tartalom**
- ▶ **Hírolvasó**

A holokauszt tagadója. Gazdag István beszélgetése Robert Faurisson professzorral

antidogma.hu, p, 1990/09/28 - 01:00 [Soá-mánia](#)

Robert Faurisson

Robert Faurissonnal Gazdag István beszélgetett.

K.: Professzor úr, Ön mint az úgynevezett revizionista történelem-szemlélet egyik vezéralakja, kétségbe vonja az emberirtó gázkamrák náci koncentrációs táborokbeli létezését és ezzel együtt a holokauszt megtörténtét. Hogyan jutott erre a meghökkenítő és teljességében képtelennek tűnő következtetésre?

V.: Hosszú évek kutatómunkája alapján alakult ki bennem az a szilárd meggyőződés, hogy amit holokausztnak neveznek, tehát a zsidók gázkamrákban történő megsemmisítése a II. világháború folyamán, az valójában koholmány, a háborús propaganda terméke. A hatvanas évek elejéig egyébként én magam is osztottam az általános közfelfogást ebben a kérdésben. Akkoriban került a kezembe Paul Rassinier Odüsszeusz hazugsága című könyve, amely valóságos reveláció volt számomra. Ebben a volt ellenálló és buchenwaldi deportált, szocialista parlamenti képviselő saját tapasztalataira hivatkozva kételyeinek ad hangot a gázkamrák létezését illetően. Írásának címe szimbolikus értelmű: arra utal, hogy a bolyongásból hazatérő Odüsszeusz az elszenvedett megpróbáltatásokat százsoroson felnagyítva adta elő. A Rassinier által feltárt nyom keltette fel a téma iránti behatóbb érdeklődésemet. Kutatási eredményeimet 1980-ban tettem közzé A védekező emlékezet – azok ellen, akik a történelem meghamisításával vádolnak címen.

K.: Milyen bizonyítékokra alapozza állítását, amely drasztikus tagadása mindannak, amit e téma kapcsán az elmúlt évtizedekben mondtak és írtak, a háborús bűnösök pereiben születtek ítéleteknek, a háborús irodalomban fellelhető tényanyagok.

V.: Elsődleges forrásumul éppen ezek a dokumentumok szolgáltak, amelyeket aztán a történelmi kritizmus elvei alapján, saját szövegelemző módszeremet alkalmazva vettem vizsgálat alá. Való igaz, hogy Hitler – enyhén szólva – nem kedvelte a zsidókat. Schopenhauer szavaival élve a „hazugság nagymestereinek” tartotta őket, és a háború kitörése után egy részüket internáltatta. Az internálás azonban nem egyenlő a likvidálással. Arra ugyanis Hitler sohasem adott parancsot vagy engedélyt, hogy bárkit is megöljenek faja vagy vallása miatt.

K.: Az Endlösung-teória ezzel szöges ellentétben áll.

V.: Ez esetben is a hivatalos történelem-felfogás egyik ferdítésével állunk szemben. Göring egyik Heydrichhez írott levelében szerepel az inkriminált kifejezés. Azt azonban már „elfelejtik” hozzátenni, hogy Göring ugyanitt értelmezi is az endlösung-fogalmat. A náci vezetés felfogása szerint az ún. végső megoldás világosan és félreérthetetlenül emigrációt (kivándorlást) vagy evakuációt (kitelepítést) jelentett, összhangban azzal a Hitler által többször is hangoztatott tervvel, amelynek értelmében az európai zsidóságot a háború végén keletre, illetve lehetőség szerint egy (Madagaszkár szigetén létrehozandó) zsidó nemzeti államban szándékoznak letelepíteni. Ami a gázkamrák létezésére és működésére vonatkozó állításokat illeti, ezeknek az abszurditása – ha lehet – még szembetűnőbb. A német táborokban a foglyok ruháinak fertőtlenítésére, a barakkokban fégérgátra használták a hírhedt Zyklon-B gázt, amely nem más, mint cianhidrogén, más néven kéksav.

Az auschwitzi tábor három volt parancsnoka közül egyedül Rudolf Höss tett beismerő

Február 7.

1386. február 7. A budai várban véres „puccsot” követnek el II. (Kis) Károly király ellen. Az Erzsébet anyakirálynő és lánya, Mária érdekében és cinkosságával Garai Miklós volt nádor által kitervelt merényletet több országnagy – köztük Garai és Alsányi Bálint pécsi püspök – jelenlétében Forgách Balázs követi el, kardjával orvul Károly fejére sújtva. Ezután a súlyosan sérült királyt Visegrádon fogságba vetették, és valószínűleg méreggel végeztek vele. Híve alig fél évvel később megbosszulták halálát: a garai vár közelében lemészárolták Garait és Forgáchot, Erzsébetet Novigrádon megfojtották, Máriát pedig fogságba vetették.

1636. február 7. IV. Fülöp spanyol király leirata szerint a korona gyarmatainak számos kóbor pap vándorolt, akik a legkülönfélébb bűncselekményeket követték el. Az egyházi személyek jellemzéséről készült korabeli királyi okiratokban ilyen jelzők szerepelnek: „idióták”, „züllöttek”, „kapzsig”,

„tanulatlanok”, „botrányhősök” és hasonlók. (Vö. 1921. február 17.)

1945. február 7. „A lengyelek annyira német területet foglalhatnak el, amennyit csak akarnak. (...) Tudatában vagyok annak, hogy sok angolt sokkal az a gondolat, hogy emberi lények millióit erőszakkal át lehet telepíteni, engem azonban egyáltalán nem. (...) Már megöltünk hat-hétmillió németet, tehát elég hely van Németországban a keleti régiókban élő németek számára”, jelenti ki Churchill a brit parlamentben. (Vö. 1945. február 4.)

vallomást, amely azonban tele van képtelenebbnél képtelenebb ellentmondásokkal. Csak a leglényegesebbek: Höss szerint a holttestek eltávolításával és elégetésével megbízott brigádok a halál észlelése után azonnal („sofort”) megkezdték munkájukat, miközben – úgymond – folyamatosan ettek és dohányoztak! Ez teljes fizikai lehetetlenség, minthogy a Zyklon-B kezelési utasításában foglaltak alapján a gázosítás megtörténtét követő húsz (!) órán át még gázmaszkkal sem célszerű behatolni a helyiségbe. Mivel pedig a ciánhidrogén gyúlékony és robbanásveszélyes, hogyan is lehetett volna a krematóriumok közvetlen közelében gázkamrákat működtetni – mint ahogyan azt az auschwitzi tábor ábrázoló, állítólag hiteles térképek tanúsítják – és ezekbe égő cigarettával belépni? Höss egyébként azt vallja, hogy a gázkamrákban két vagy akár három ember is el lehetett gázosítani. Elég felkeresni a helyszínt és megnézni az úgynevezett gázkamrák elhelyezését és méretét ahhoz, hogy megbizonyosodhassunk állítása képtelenségéről.

Maga az elgázosítás, amelyet az USA egyes államaiban halálraítéltek kivégzésére manapság is alkalmaznak, egy igen bonyolult és rendkívüli körülményt igénylő művelet. Ha a németek valóban ehhez a módszerhez folyamodtak volna, ráadásul „nagypari” szinten, erről nyilvánvalóan bőséges dokumentáció tanúskodna, ugyanúgy, mint például a krematóriumokról. Meglepő és magáért beszél az a tény, hogy a koncentrációs táborokra vonatkozó hatalmas mennyiségű dokumentum-anyagból semmi olyan nem került elő, ami a gázkamrák létezésére utalna.

Az is elgondolkodtató, hogy a háborús bűnösök pereiben egyetlen egyszer sem rendelték el a helyszíni szemlét vagy a szakértői vizsgálatot annak megállapítására, hogy folyt-e a gázkamráknak nevezett helyiségekben elgázosítás, illetve hogy egyáltalán alkalmasak voltak-e ezek erre a célra? Fred Leuchter amerikai mérnök, a gázzal történő ítélet-végrehajtás specialistája egy 1988-as torontói perben előadott szakvéleményében az auschwitzi, birkenauai és majdaneki légerekben végzett vizsgálatai alapján teljes bizonyossággal kizárta annak a lehetőségét, hogy ezeken a helyeken gázkamrák működtek volna.

K.: A háborús bűnperekben a túlélők tanúvallomásai, a vádlottak beismerése, a volt deportáltak visszaemlékezései, amelyek szinte egyöntetűek a gázkamrák létezését illetően – mindez csak a képzelet szüleménye lenne, pusztá hallucináció?

V.: Amit egyes volt internáltak meséltek, ezek ugyan tanúvallomások, de korántsem bizonyítékok. Majd minden esetben kitűnik belőlük, hogy a gázkamrákra vonatkozó információikhoz nem személyesen jutottak, hanem hallomásból, és így a vallomásuk is csak „relata refero” (azt mesélem, amit másoktól hallottam) jellegű lehet. A háborús győztesek által a legyőzöttek ellen indított perekben pregnánsan érvényesült a „vae victis” ókori szentencia. Az ítéletek objektivitása tehát igencsak megkérdőjelezhető, annál is inkább, mivel a gyanúsítottak vallomásra bírására minden elképzelhető módszer alkalmazásra került. Jellemző egy amerikai vizsgálóbizottság megállapítása, amely szerint a vizsgált 139 német katona közül 137-nek roncsolták össze a heréit vallatás közben.

Höss maga is elmondta a bíróságon, hogy angol vallatói alaposan megkínózták. Így aztán nem is csoda, hogy a vádlottak mindent bevallottak, esetenként még azt is, amit nyilvánvalóan el sem követhettek. 1960-ban Martin Broszat, a müncheni Jelenkori Történeti Intézet igazgatója, 1975-ben pedig maga Simon Wiesenthal, a híres „náciavadász” is kénytelen volt beismerni, hogy német földön nem működött „haláltábor”, noha korábban évtizedekig tartotta magát az a nézet, hogy Dachauban, Buchenwaldban, Mauthausenben és a Birodalom területén máshol is folytak elgázosítások. Jelenleg a lengyel táborokat (Auschwitz, Majdanek, Treblinka, Sobibor, Chelmno és Belzec) tartják a hivatalos szemlélet képviselői halálgyáraknak. Számomra ez csak annyira „evidens”, mint a németországi táborok esetében...

K.: Önt hallgatva a végén még az derül ki, hogy a légerek tulajdonképpen csak jól álcázott szanatóriumok voltak. Mire szolgáltak akkor a krematóriumok?

V.: A koncentrációs táborok céljukat tekintve elkülönítő és munkatáborok voltak, amelyekben nemcsak zsidókat, hanem köztörvényes és politikai bűnelkövetőket, homoszexuálisokat és cigányokat, náciellenes politikai aktivistákat és hadifoglyokat is internáltak. Ugyanígy jártak el a háború folyamán az amerikaiak a japán vagy a japán származású amerikai állampolgárokkal szemben. Ez alapján kinek jutna eszébe népirtással vádolni őket? Tény, hogy a német táborokban, főleg a háború utolsó időszakában, igen sokan pusztultak el a hiányos táplálkozás, a betegségek és járványok (főleg a tífusz) következtében. A krematóriumokban történt a halottak elhamvasztása – ez a módszer nyilvánvalóan sokkal alkalmasabb volt a járvány sújtotta helyeken, mint az elföldelés.

K.: Az eddigiekből következően nyilván fenntartásai vannak a háború zsidó áldozatainak számát illetően is.

V.: A hatmillió áldozat fikciója a holokauszt-mítosz része, s mint ilyen, a fantázia szüleménye. A nürnbergi per idején a legkülönbözőbb számadatok kerültek forgalomba: a 6 milliós számot Wilhelm Höttl tanúvallomása alapján az amerikaiak dobták be, és mivel ennek volt a legszélesebb körű média-tálalása, így ez gyökeresedett meg a köztudatban. A II. világháború 40 millió áldozata közül maximum egymillió zsidó származású lehetett, ebből a légerekben becsléseim alapján legfeljebb 360 ezren pusztultak el. Auschwitzban 50 ezer ember halt meg, zsidók és nem zsidók együttesen, szemben a hosszú ideig állított 4 millióval, amely számot a müncheni Jelenkori Történeti Intézet is kénytelen volt időközben egymillióra mérsékelni.

K.: Ezek után feltehetném a szóbeli kérdést, hogy cui prodest? – azaz kinek illetve kiknek állna érdekében egy ilyen kolosszális szemfényvesztés fenntartása, ám élek a gyanúperrel, hogy a válasza „antiszemita” színezetű lenne.

V.: Nem feltétlenül. Igaz ugyan, hogy Izrael Állam egy 1952-es egyezmény értelmében csillagászati összegű háborús jóvátételre jogosult az NSZK részéről, és így

valóban a holokauszt-mítosz elsőszámú haszonélvezője. Rajta kívül azonban a győztes hatalmaknak is elemi érdekük volt a náci Németország lehető legteljesebb befekettítése, tudniillik minél őrdegibb képet sikerül festeni a németekről, annál nemesebbnek és igazságosabbnak tűnhet az ő ügyük. Ehhez a manipulációhoz kiváló eszköznek bizonyult a náci rezsim specifikumának tartott zsidógenocídium felhasználása. Hollywood és a sztálini propaganda-gépezet egyesített erőfeszítéseit, úgy tűnik, siker koronázta. Ismeretes viszont az is, hogy egyes zsidók számára a holokauszt virágzó és jövedelmező üzletet jelent. Az Egyesült Államokban terjedt el ezzel kapcsolatban a mondás: „There’s no business like Shoah-business” (Nincs jobb üzlet, mint a Soá-üzlet).

K.: Önnek véletlenül nem ugyanez a mottója?

V.: Annak, aki a történelmi revizionizmus útjára lép, heroikus küzdelemre kell felkészülnie: a vélemények konfrontálása helyett ugyanis a vélemények cenzúrázása folyik. Ami engem illet, mindenféle politikai vagy személyes jellegű indítéktól mentesen, a színtiszta igazság kiderítését tartom szem előtt, sine ira et studio. Kutatásaimban a diderot-i gondolat vezérel: „Amit soha nem vontak kétségbe, az sohasem lett bebizonyítva”. Többször elmondtam már: azt, hogy nem történt meg a holokauszt, én örvendetes hírnek tartom. Az ember mégsem annyira aljas és becstelen, mint ahogyan el akarják hitetni. Ha véleményem szentségtörő, vállalom érte az anatómát! És nem csak azt: egyetemi tanári állásomból eltávolítottak, hatszor követtek el ellenem merényletet, és a velem szemben hozott elmarasztaló ítéletekből származó veszteségem százazrekre (francia frankban – G. I.) rúg...

K.: Ezek után talán kissé profánnak tűnhet, ha megkérdézem: megéri Önnek ez a tortúra?

V.: Megkérdézték ezt Galileitől?

Riport, 1990. szeptember 28.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges